

v užším slova smyslu, nýbrž výrazem »nemoc. pojištění dělníků a závodových úředníků« dlužno rozuměti toliko povšechné označení druhu pojištění nemoc. na rozdíl od jiných druhů pojištění, a nikoliv snad jen vymezení okruhu osob tomuto pojištění podrobených.

Stížnost dále namítá, že sama pokladna přiznala, že do vydání nál. Boh. 3252/24 adm. byla pojistná povinnost zaměstnanců adv. a not. kanceláří sporna, z čehož prý následuje, že pokladna byla povinna, chtěla-li, aby takový zaměstnanec byl pojištěn, to s odvoláním na hořejší nál. hned oznámiti. Neučinila-li to, nemá prý ani práva požadovati pojistné příspěvky. Námitka tato jest lichá, ježto není předpisu, jenž by pokladně takovou oznamovací povinnost ukládal. Není také pokladně ponecháno na vůli, chce-li zaměstnance pojištěním povinného pojistiti čili nic. Zaměstnanec takový jest pojištěn pro případ nemoci ex lege již vstupem do zaměstnání podrobeného pojistné povinnosti a důsledkem toho již tímto okamžikem jest založen nárok pokladny na pojistné příspěvky (arg. §§ 60 a 12 zák. čl. XIX/1907). — — —

Č. 6700.

Nemocenské pojišťování. — Administrativní řízení (Slovensko): I. Ve sporech o nemocenské pojištění, které vznikly mezi nemocenskou pokladnou a zaměstnavatelem, není župní úřad vůbec povolán k instančnímu rozhodování.

Řízení před nss-em. II. Je podstatnou vadou řízení, ke které nss přihlíží z moci úřední, rozhodne-li úřad, povolany k rozhodování ve stolici druhé, jako stolice třetí.

(Nález ze dne 6. září 1927 č. 18.650).

Prejudikatura: ad I. Boh. 3438/24 a 4756/25 adm.

Věc: Dr. Vojtěch W. v B. proti ministerstvu sociální péče stran nemocenského pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: — — —

Podle § 156 zák. čl. XIX:1907 ve znění § 23 vl. nař. ze 14. července 1922 č. 199 Sb. rozhoduje o sporech, týkajících se nemoc. pojištění, vzniklých mezi nemoc. pokladnou a zaměstnavatelem, průmyslová vrchnost podle § 176 zák. čl. XVII:1884, t. j. průmyslová vrchnost I. stupně (okr. úřad), a od této jde odvolání přímo k min. soc. péče (srovnej nál. Boh. 3438/24 a 4756/25 adm.). V řízení tom není proto župní úřad vůbec povolán, jako instance rozhodovati a, když přes to meritorně rozhodl, jest rozhodnutí jeho výrokem úřadu absolutně nepřislusného a proto zmatečné.

Z obsahu správních spisů a z nař. rozhodnutí, jež se zabývá věcně toliko rozhodnutím okr. úřadu, jest patrné, že žal. úřad správně postřehl, že župní úřad nebyl příslušný, aby ve věci meritorně rozhodoval, opomenul však přes to tento zmatečný výrok župního úřadu odstraniti, čímž způsobil, že v téže věci stojí vedle sebe rozhodnutí dvou různých

úřadů, které si, pokud jde o předmět stížnosti, t. j. pojistnou povinnost kočího Adama G., odporují. Tím porušil žal. úřad podstatné formy správního řízení a slušelo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6, odst. 2. zák. o ss, aniž mohl nss vejíti v jeho věcné přezkoumání.

Č. 6701.

Státní zaměstnanci: I. »Povinnost pečovati o výživu rozvedené manželky« ve smyslu § 6, odst. 5 zák. č. 394/22 může býti založena také soudním smírem. — **II.** Nároku na drahotní přídavek na rozvedenou manželku podle § 6, odst. 5 zák. č. 394/22 nemá státní zaměstnanec, který je povinen přispívati na výživu rozvedené manželky toliko částkou, kolik činí drahotní přídavek na manželku, a jen potud, pokud přídavek ten bere.

(Nález ze dne 7. září 1927 č. 18.468).

Věc: Jaroslav V. v P. proti ministerstvu národní obrany stran drahotního přídavku na rozvedenou manželku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l, vojenský gážista z povolání v činné službě, žádal podáním ze 6. února 1926 o přiznání drah. přídavku na rozvedenou manželku podle § 6 odst. 5 zák. č. 394/22 z důvodu, že jeho manželství bylo dne 19. listopadu 1925 rozvedeno a že podle uzavřeného smíru jest povinen přispívati na výživu rozvedené manželky částkou 252 Kč měsíčně. K žádosti přiložil opis soudního smíru uzavřeného dne 19. listopadu 1925 před zem. soudem civ. v Praze v tomto znění: »Jednání o návrhu strany žalované na povolení prozatímního opatření dne 19. listopadu 1925. Strany uzavřely však ve věci samé následující soudní smír: Obě strany navrhuji, aby jim byl povolen dobrovolný rozvod jejich dne 3. října 1922 na farním úřadě v R. dle ritu řím.-kat. uzavřeného manželství od stolu a lože. I. Žalovaný Jaroslav V. dále navrhuje, že bude platiti žalobkyni Růženě V. na její výživu měsíčně předem 252 Kč počínaje od 1. prosince 1925. II. Poněvadž žalovaný Jaroslav V. bere na svou manželku drah. přídavek v uvedené částce 252 Kč, přestane jeho povinnost tento, jakož i jiný aliment své manželce platiti v případě, že žalovaný tento přídavek více pobíráti nebude. III. Pro případ, že by uvedený drah. přídavek per 252 Kč byl snížen, povinen bude žalovaný své manželce tento snížený aliment platiti. IV. Pro případ, že žalovanému přestane státní správa voj. vyplácti vůbec drah. přídavek na manželku, zanikne též jeho povinnost alimentární vůči žalobkyni Růženě V. a tato výslovně prohlašuje, že v případě tomto se vzdává nároku výživné od žalovaného požadovati.«

Nař. rozhodnutím nevyhovělo mno st-lově žádosti z důvodu, že vzhledem k obsahu smíru není tu absolutní povinnost pečovati o výživu rozvedené manželky ve smyslu § 6 odst. 5 cit. zák. č. 394/1922, že tato povinnost závisí na splnění podmínky odkládací (přiznání drah. přídavků na ženu), kteráž splněna není.

Stížnost vytýká tomuto rozhodnutí nezákonnost, namítajíc, že smír byl uzavřen se zřetelem k tomu, že drah. přídavky mohou býti ženatým